

Sebastian Fitzek

Stoel 7A

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Flugangst 7A*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co.

KG, 2017

© Sebastian Fitzek, 2017

© Vertaling uit het Duits: Lucienne Pruijs, 2019

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2019

© Omslagbeeld: Zero Media GmbH

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Peter de Lange

Foto auteur: © H. Henkensiefken

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5448 5

ISBN 978 90 443 5449 2 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Manuela

Al zeventien jaar onderweg, en het einde is nog niet in zicht.

Wat een geluk!

EU beveelt psychologische tests voor piloten aan

Drugstests en psychologische begeleiding:
een EU-taskforce eist na het neerstorten van het
Germanwings-toestel strengere screening voor piloten.

Die Zeit
17 juli 2015

Proloog

‘Wanneer kunnen we de dader ondervragen?’

Dr. Martin Roth, op weg naar de neurologische intensive care van de Park-kliniek, draaide zich om naar de inspecteur van de moordbrigade, die die belachelijke vraag in alle ernst had durven te stellen.

‘Ondervragen?’

‘Ja. Wanneer komt hij weer bij?’ De gedrongen politiemans dronk de laatste slok van zijn koffie die hij uit de automaat had gehaald, onderdrukte een boer en stak uitdagend zijn kin naar voren. ‘We hebben twee lijken en een zwaargewonde die zijn leven lang uit zijn ogen zal bloeden. Ik moet die schoft zo snel mogelijk onder handen nemen.’

‘Onder handen nemen – hm.’

De kliniekdirecteur met het gladde, voor zijn leeftijd veel te jongensachtige gezicht krabde aan een plek op zijn elk jaar dieper wordende inhammen. Hij wist niet wat hij erger moest vinden: de goedkope Bruce Willis-imitatie van deze politiemans of diens stuitende domheid.

‘U was er toch bij toen de man werd binnengebracht?’

‘Ja, natuurlijk.’

‘En is u daarbij iets opgevallen?’

‘Hij is halfdood, ik weet het, ik weet het.’ De beambte wees naar de melkglazen deur achter Roth die de ziekenhuisgang van de IC-afdeling scheidde. ‘Maar jullie medicijnmannen kunnen daar binnen toch vast de hele trukendoos opentrekken om dat varken weer

op te lappen? En zodra hij bij is, had ik graag een paar antwoorden.'

Roth haalde diep adem, telde inwendig vanaf drie terug en zei toen hij bij nul was: 'Ik zal u een paar antwoorden geven, me-
neer...?'

'Hirsch. Hoofdinspecteur Hirsch.'

'Het is nog heel vroeg voor een betrouwbare diagnose, maar we hebben sterk het vermoeden dat de patiënt aan het locked-insyn-
droom lijdt. Of in gewone taal: zijn hersenen staan niet meer in
verbinding met de rest van zijn lichaam. Dat betekent dat hij in
zichzelf opgesloten zit. Hij kan niet praten, niets zien, niet met ons
communiceren.'

'En hoe lang gaat die toestand duren?'

'Hooguit zesendertig uur, schat ik.'

De politieman rolde met zijn ogen. 'Dan pas kan ik hem ver-
horen?'

'Dan is hij dood.'

Achter Roth klonk een krakend geluid en de elektronische deur
met de melkglazen ruiten ging open.

'Dokter Roth, wilt u snel komen? De patiënt.'

De specialist draaide zich om naar zijn arts-assistente, die met
een vuurrood hoofd van de IC kwam aangesneld.

'Wat is er met hem?'

'Hij knippert met zijn ogen.'

Godzijdank!

'Echt? Dat is fantastisch!' zei hij verheugd, waarna hij met een
knikje afscheid van de politieman wilde nemen.

'Hij knippert met zijn ogen?' Hirsch keek de specialist aan alsof
die blij was met een stuk kauwgom onder zijn schoenzool. 'En dat
noemt u *góéd* nieuws?'

'Het beste wat we kunnen krijgen,' antwoordde Roth, en terug-
lopend naar de stervende man voegde hij eraan toe: 'En misschien
onze enige kans om de vermisten nog levend terug te vinden.'

Ook al koesterde hij weinig hoop.

*Nele***Berlijn. Anderhalve dag eerder
5.02 uur**

‘Er zijn twee soorten fouten. Het ene soort maakt je leven slechter, en het andere maakt er een eind aan.’

Nele hoorde die zinnen van de geestelijk gestoorde.

Gemompeld, gedempt, hijgend.

Ze kon zijn lippen niet zien. De man had een trainingsmasker over zijn gezicht getrokken. Een zwart elastisch omhulsel van neopreen met een wit draaiventiel voor de mondopening. Bij sporters diende het om hun prestaties te verhogen, bij psychopaten voor meer lust.

‘Daar heb ik nou echt geen zin in,’ zei Nele hardop, alsof ze daardoor iets zou kunnen veranderen. En toen de gemaskerde man zijn boutensnijder spreidde, schakelde ze door naar een andere zender.

Het schlagerfestival.

Van de regen in de drup. Alleen maar troep op de buis. Dat was natuurlijk niet zo vreemd. Wie ging er nou vlak voor zonsopgang vrijwillig voor de tv zitten?

Ongeduldig klakte ze met haar tong tegen haar voortanden en zapte verder, tot ze bij een teleshoppingkanaal bleef hangen.

Ronny's huishoudhulpjes.

Nieuwe keukenapparatuur, gepresenteerd door een man die zich met een verfdoo's opgemaakt leek te hebben: vermiljoenrode huid,

cyaanblauwe lippen en stralend witte tanden. Hij riep nu tegen zijn klanten dat er van het megawaanzinnige bruiswatertoestel nog maar 223 stuks waren. Zo'n ding had Nele de afgelopen maanden heel goed kunnen gebruiken. Dan had ze de statiegeldflessen niet helemaal alleen naar boven hoeven sjouwen. Vierhoog achter, in de Hansastrasse in Weissensee. Achtenveertig glad uitgesleten treden. Ze telde ze dagelijks.

Nog beter dan een bruiswatertoestel zou natuurlijk een sterke man zijn geweest. Vooral nu, in haar 'toestand' – ruim negentien kilo zwaarder dan negen maanden geleden. Maar de veroorzaker had ze de deur uit gezet.

'Van wie is het?' had David haar gevraagd, vlak nadat ze hem het resultaat van de test had meegedeeld.

Nou niet bepaald wat je wilde horen als je van de gynaecoloog vandaan kwam en naar een rots in de hormoonbranding zocht.

Ik heb je nooit zonder condoom aangeraakt. Ik ben toch niet levensmoe? Shit, nu moet ik me ook laten testen.

Een klinkende klap om de oren zette een dikke streep onder de relatie. Zij was niet degene die woedend om zich heen had geslagen, maar hij. Haar hoofd was opzijgevlogen en Nele had haar evenwicht verloren. Ze was met het cd-rek op de grond gevallen, waar ze voor haar vriend een makkelijk doelwit was geworden.

'Ben je niet goed bij je hoofd?' had hij haar gevraagd, en hij was begonnen te trappen. Telkens opnieuw – in haar rug, tegen haar hoofd en natuurlijk ook in haar buik, die ze wanhopig met haar ellebogen, armen en handen probeerde te beschermen.

Met succes. David had zijn doel niet bereikt. De vrucht was niet beschadigd, het embryo werd niet afgestoten.

'Jij gaat me niet met een ziek kind opzadelen voor wie ik een leven lang mag kromliggen,' had hij tegen haar geschreeuwd, maar toen had hij haar toch met rust gelaten. 'Daar zal ik wel voor zorgen.'

Nele voelde aan de plek op haar jukbeen waar de punt van

Davids schoen op een haar na haar oog had gemist, en die nog steeds klopte als ze dacht aan de dag waarop ze uit elkaar waren gegaan.

Het was niet de eerste keer dat haar vriend een driftbui had gekregen. Maar wel de eerste keer dat hij zijn vuisten tegen haar had gebruikt.

David was de spreekwoordelijke wolf in schaapskleren die tegenover de buitenwereld zijn onweerstaanbare charme tentoonspreidde. Zelfs haar beste vriendin kon zich niet voorstellen dat die humoristische man met zijn ideale-schoonzoongedrag een tweede gewelddadig gezicht had, dat hij wijselijk alleen liet zien als hij zich onbespied, vertrouwd en zeker van zijn zaak voelde.

Nele baalde van zichzelf dat ze zich steeds weer met zulke types inliet. In eerdere relaties was het al tot een handgemeen gekomen. Misschien dachten die kerels als ze haar tegelijk kinderlijke, maar toch brutale verschijning zagen dat ze geen vrouw maar een meisje was dat je niet begeerde, maar bezat. En ongetwijfeld droeg haar ziekte er ook voor een deel aan bij dat ze door veel mannen als slachtoffer werd beschouwd.

Kom op, David Kupfer is verleden tijd, dacht Nele met innerlijk genoegen. *In mij groeit de toekomst.*

Gelukkig had ze die eikel nooit een sleutel gegeven.

Nadat ze hem eruit had gegooid, had hij haar een tijdlang regelrecht gestalkt. Hij had haar bestookt met telefoontjes en brieven waarin hij haar de ene keer met argumenten probeerde over te halen tot een abortus ('Je verdient als zangeres toch nauwelijks genoeg geld voor jezelf!') en de andere keer met dreigementen ('Het zou toch jammer zijn als je op de roltrap struikelt, hè?').

Pas na drie maanden, toen de legale abortustermijn verstreken was, had hij het opgegeven en het contact eindelijk verbroken. Afgezien van het tenen mandje dat op tweede paasdag voor haar voordeur had gestaan, opgemaakt als een babywieg, met een roze kussentje en een zacht slaapdekentje over de dode rat.

Nele huiverde toen ze er weer aan dacht, en ze stak haar handen tussen de kussens van haar bank om zich te warmen, terwijl het allesbehalve koud was in het appartement.

Haar beste vriendin had haar aangeraden de politie te bellen, maar wat kon die doen? Die stond al machteloos bij de gek die al weken in de straat bij één op de drie auto's de banden kapotsneed. Vanwege een dode rat zouden ze zeker geen wachtpost voor het huis neerzetten.

Nele had toch in elk geval bij de verhuurder om nieuwe sloten voor eigen rekening gevraagd, mocht David een reservesleutel hebben laten maken.

In feite was ze hem zelfs dankbaar. Niet voor de klappen en het dode beest, maar voor de afschuwelijke beledigingen.

Als hij rustig was gebleven, had ze misschien naar de stem van de rede geluisterd. Namelijk dat het veel te gevaarlijk was om de zwangerschap te voldragen. Aan de andere kant was het hivvirus dankzij de vroege behandeling met virusstatica niet eens meer in haar bloed aantoonbaar, en het besmettingsrisico dus nauwelijks meetbaar. Maar het was geen nul.

Mocht ze het risico aangaan? Kon ze op haar tweeëntwintigste met haar ziekte die verantwoordelijkheid wel dragen? Een baby. Zonder financiële zekerheid? Met een moeder die veel te vroeg was overleden en een vader die de benen had genomen naar het buitenland?

Allemaal goede redenen om tegen het kind en voor haar zangcarrière te kiezen. Tegen gezwollen voeten, dikke benen en een ballonbuik, en voor de voortgang van een tot mislukken gedoemde relatie met een even goed uitziende als heetgebakerde kleinkunstenaar die in zijn levensonderhoud voorzag met goocheltrucs op kinder-verjaardagen en personeelsfeestjes. (David Kupfer was natuurlijk niet zijn echte naam, maar een armzalige toespeling op zijn grote voorbeeld Copperfield.)

Ze keek op de klok.

Nog vijftientig minuten tot de taxi kwam.

Op dit vroege tijdstip duurde het nog geen halfuur, en dan was ze in het ziekenhuis. Een uur te vroeg. De opname stond om zeven uur gepland. De operatie drie uur later.

Het is onverstandig, dacht Nele glimlachend terwijl ze met beide handen over haar bolle buik streek. *Maar het was de juiste beslissing.*

Dat voelde ze pas nadat haar huisarts, dr. Klopstock, haar had aangemoedigd het kind te houden. Zelfs zonder behandeling werd nog geen één op de vijf ongeborenen met hiv besmet. Met haar goede bloedwaarden en alle voorzorgsmaatregelen die binnen de fijnmazige begeleiding getroffen waren, was het waarschijnlijker dat tijdens de keizersnede de bliksem in de verloskamer insloeg.

Maar ook dat is vermoedelijk al eens eerder gebeurd.

Nele had nog geen naam voor het wonder dat in haar groeide. Ze wist nog niet eens of het een meisje of een jongen was. Het maakte haar gewoon niet uit. Ze verheugde zich op een nieuw iemand in haar leven, onafhankelijk van het geslacht.

Ze zapte nog een keer naar een andere zender, en plotseling kreeg ze het weer warm. Dat was ook iets waarnaar ze verlangde, als ze na de bevalling haar lichaam weer voor zichzelf had: dat de opvliegers eindelijk ophielden. Nele wilde net haar handen tussen de zitting vandaan halen toen de vingers van haar rechterhand op iets hards stuitten.

Hé, wat is dit?

Waren dat misschien de oorbellen die ze al zo lang kwijt was?

Ze boog opzij en voelde met haar rechterhand aan het ingeklemde voorwerp toen er een korte, hevige pijsnscheut door haar heen ging.

‘Au.’

Ze trok haar wijsvinger weer terug en verbaasde zich over het bloed op het topje. Haar vinger klopte alsof hij gestoken was door een insect. Geschrokken stak ze hem in haar mond en zoog eraan. Daarna bekeek ze de wond: een sneetje als van een fijn mesje.

Wat is dit nou?

Ze stond op om naar het bureau te waggelen, waar ze in de bovenste la een pakje pleisters bewaarde. Toen ze de la opentrok gleed er een brochure met vakantiehuisjes op Rügen uit. David had daar Valentijnsdag met haar willen doorbrengen. Ooit, in een andere tijd.

Het enige wat Nele haar ex ook vandaag de dag moest nageven was dat David haar destijds niet meteen bij hun eerste date had laten zitten, zoals de meeste mannen aan wie ze bekende dat ze drie keer per dag een medicijncocktail innam om geen aids te krijgen. Nele had werkelijk gedacht dat hij haar geloofde dat ze geen sloerie was, of drugsverslaafd. Dat ze niet door een injectienaald of door ongebreidelde seks met onbekenden was besmet. Maar door een vlinder.

Hij zag er prachtig uit en ze droeg hem altijd bij zich. Aan de binnenkant van haar rechterbovenarm.

Eigenlijk had de regenboogkleurige vlinder een levenslang aandenken aan de prachtige vakantie in Thailand moeten zijn. Nu moest ze onder de douche telkens aan de smerige, niet-gedesinfecteerde naald denken waarmee de tatoeage was gezet, en hoe hard God toch soms jeugdige onbezonnenheid strafte. Blijkbaar mishaaide het Hem meer dat aangeschoten tieners een louche tatoeshop in de kroegenbuurt van Phuket bezochten dan dat beulsknechten van is homoseksuelen van huizendaken af gooiden.

Nele wikkelde de pleister om haar vinger en liep terug naar de bank, waar ze de zitting optilde.

Toen haar blik op het zilverachtig glimmende voorwerp viel, kreunde ze en had ze bijna een hand voor haar mond geslagen.

‘Hoe komt dát in hemelsnaam daar?’ fluisterde ze.

Voorzichtig maakte ze het scheermesje los, alsof het met kauwgom aan het kussen kleefde. Het zat inderdaad tussen de kussens vastgeplakt, met dubbelzijdig plakband, *dus met opzet!*

Ontzet liet Nele zich weer op de bank zakken. Het scheermesje

in haar hand voelde aan alsof ze het net witgloeiend uit het haardvuur had gehaald. Nele huiverde, waardoor het mesje uit haar hand gleed en naast haar op het kussen viel.

Ze keek op de klok, nu met wild kloppend hart, en rekende opnieuw uit hoeveel minuten het nog zou duren voor de taxi kwam.

Nog vijftien minuten!

Intussen wilde ze nog geen vijftien seconden meer alleen in haar woning blijven.

Nele staarde naar het scheermesje, dat van kleur veranderde al naargelang het beeld dat op televisie te zien was.

Hoe kan dat nou tussen de zitting van de bank zijn gekomen?

Netjes vastgemaakt, alsof iemand wilde dat ze haar vingers eraan openhaalde?

En wat stond er nou op geschreven?

Het mesje was met haar bloed besmeurd, maar nu het in zijn val een slag was gedraaid, waren er ingekerfde letters te lezen. In handschrift, alsof het met een fijne markeerstift was beschreven.

Vol weerzin pakte Nele het mesje op en streek met haar kloppende wijsvinger over de letters.

Jouw bloed doodt!

Onbewust en automatisch bewoog Nele haar lippen als een kind bij zijn eerste lees oefeningen.

Mijn bloed doodt?

Ze gaf een gil.

Niet omdat ze beseftte dat David op de een of andere manier in haar appartement moest zijn gekomen.

Maar omdat er iets in haar scheurde.

Ze voelde een hevige steek, alsof de stekel van een scorpioen haar prikte. Op haar gevoeligste plek. Een gevoel alsof iemand de vezels van een even dunne als gevoelige huid met blote handen openscheurde.

De korte, intense pijn stopte en het werd nat. Daarna kwam de angst.

Die breidde zich net als de vlek tussen haar benen uit. De donkere sprei werd nog donkerder en... *Het houdt niet op.*

Dat was haar eerste gedachte, en ze bleef hem maar herhalen.

Het houdt niet op.

De vliezen zijn gebroken, en ik loop leeg.

De tweede gedachte was nog erger, want hij was terecht.

Te vroeg.

Het kind kwam veel te vroeg!

Zal het overleven? Kan het zóiets overleven?

Het mesje was vergeten en speelde geen rol meer. Nele kon in haar paniek nog maar aan één ding denken: *Maar mijn arts heeft toch al weken geleden gezegd dat de baby vanaf dat moment levensvatbaar was?*

De uitgerekende geboortedatum was over veertien dagen.

Bij een keizersnede was het besmettingsgevaar voor de baby nog geringer; daarom was de datum voor de operatie uit voorzorg naar voren geschoven. Om precies dat te voorkomen wat nu gebeurde: dat de natuurlijke bevalling inzette.

Kun je nadat de vliezen zijn gebroken eigenlijk nog geopereerd worden?

Nele wist het niet. Ze hoopte alleen vurig dat haar hummeltje (zo noemde ze het wezen in haar) gezond ter wereld kwam.

Verdorie, wanneer komt die taxi?

Nog acht minuten.

En die zou ze nodig hebben.

Nele stond op en had het gevoel dat ze volkomen leegliep.

Is dat gevaarlijk voor het kind? Een gruwelijk beeld schoot door haar hoofd: van haar baby die in haar buikholte vergeefs naar adem hapte, zoals een vis op het droge.

Ze beende naar de voordeur en greep de ziekenhuistas die daar al gepakt klaarstond. Schoon ondergoed, wijde broeken, nachthemden, kousen, tandenborstel en toiletpullen. En natuurlijk de zak met de antivirale medicijnen. Zelfs luiers had ze ingepakt, maatje 1,

ook al hadden ze die vast en zeker in het ziekenhuis.

Maar Juliana, haar kraamverzorgster, had gezegd dat je nooit genoeg voorbereid kon zijn, ook al ging het altijd anders dan je dacht. En dat ging het nu.

Mijn hemel.

Als het maar goed gaat.

Ze deed de deur open.

Nele was nog nooit zo bang voor iemand anders dan zichzelf geweest. En had zich nog nooit zo alleen gevoeld.

Zonder de verwekker. Zonder haar beste vriendin die met een musicalgroep op tournee in Finland was.

In het trappenhuis hield ze even haar pas in.

Moest ze zich omkleden? De natte joggingbroek voelde als een koud washandje tussen haar benen. Ze had eigenlijk moeten controleren welke kleur het vruchtwater had. Bij groen had ze zich helemaal niet meer mogen bewegen – *of was het geel?*

Maar als het de verkeerde kleur was en ze had zich al bewogen, dan kon ze het beter niet nog erger maken door terug te gaan om iets droogs aan te trekken. *Of wel?*

Nele trok de voordeur dicht. Terwijl ze de trap af liep, hield ze zich aan de leuning vast, blij dat ze zo vroeg nog niemand tegenkwam.

Ze schaamde zich, ook al wist ze niet waarvoor, want eigenlijk was een geboorte toch iets natuurlijks. Maar haar ervaring was dat maar weinig mensen direct bij die gebeurtenis betrokken wilden worden. En ze had geen zin in de schijnheilig of verlegen aangeboden hulp van burens met wie ze anders nauwelijks een woord wisselde.

Beneden deed ze de centrale toegangsdeur open en stapte de naar bladeren en aarde ruikende herfstlucht in. Het moest net zijn opgehouden met regenen.

Het asfalt van de brede Hansastrasse glansde in het felle licht van de straatlantaarns. Er had zich een plas voor de stoep gevormd

waarin – godzijdank – de taxi al stond te wachten. Vier minuten voor tijd. Maar geen seconde te vroeg.

De chauffeur, die tegen zijn Mercedes geleund een boek had staan lezen, legde de dikke pil door het geopende raampje op de passagiersstoel en streek door zijn schouderlange donkere haar. Vervolgens haastte hij zich naar haar toe toen hij merkte dat er door haar slepende tred iets niet in orde leek te zijn. Waarschijnlijk dacht hij dat ze gewond was, of dat haar tas zo zwaar was dat ze iets voorover moest buigen. Maar misschien was hij ook gewoon hoffelijk.

‘Goedemorgen,’ begroette hij haar kort, en hij nam de tas van haar over. ‘Naar het vliegveld?’

Hij had een licht Berlijns accent en zijn adem rook naar koffie. Zijn V-halstrui was een maat te groot, net als zijn ribbroek, die bij elke stap van zijn smalle heupen dreigde te glijden. De halfopen Birkenstock-sandalen en zijn Steve Jobs-bril maakten het cliché van de taxi rijdende sociologiestudent compleet.

‘Nee. Naar de Virchow-kliniek. In Wedding.’

Hij glimlachte begrijpend toen zijn blik over haar buik gleed.

‘Prima. Geen probleem.’

Hij hield het portier voor haar open. Toen hij haar doorweekte broek opmerkte, was hij te beleefd om daar iets van te zeggen. Vermoedelijk had hij al veel weerzinwekkender dingen op zijn nachtelijke ritten gezien en daarom zijn achterbank met plastic overtrokken.

‘Dan gaan we maar.’

Nele stapte in de auto met het ongeruste gevoel dat ze iets belangrijks vergeten was, hoewel ze haar ziekenhuistas vastgeklemd hield, waarin ook haar mobiele telefoon, een oplaadsnoer en haar portemonnee zaten.

Mijn vader!

Terwijl de auto wegreed, rekende ze het tijdsverschil uit en besloot een sms’je te sturen. Niet dat ze bang was haar vader op dit tijdstip in Buenos Aires op te bellen.

Nele overwoog hem over het breken van de vliezen te schrijven, maar waarom zou ze hem onnodig ongerust maken? En bovendien ging het hem niets aan. Hij was haar vader, niet haar vertrouweling. Dat ze hem bij zich wilde hebben, had geen emotionele, maar puur praktische redenen.

Hij had haar moeder in de steek gelaten. Nu moest hij het weer goedmaken door Nele met het hummeltje te ondersteunen – al zou zijn vaderlijke hulp zich slechts tot hand- en spandiensten, boodschappen doen en financiële ondersteuning beperken. Haar kind zou ze hem zeker niet toevertrouwen. Ze had hem voor de bevalling niet eens willen zien en hem min of meer bevolen op z'n vroegst op de dag van de keizersnede te komen.

'Het gaat beginnen!' typte ze in haar mobieltje, en ze drukte op 'verzenden'. Kort en bondig. Ze wist dat de ontbrekende aanhef hem zou kwetsen. En ze schaamde zich een beetje voor haar koele gedrag. Maar toen moest ze aan de ogen van haar moeder denken. Open en leeg, alsof de doodsangst die ze voor haar einde helemaal alleen moest hebben doorstaan erin gegrift stond, en toen besefte Nele dat ze nog veel te aardig tegen hem was. Hij mocht zich gelukkig prijzen dat ze naar haar therapeut had geluisterd en na jaren weer contact met hem had opgenomen.

Nele keek voor zich en ontdekte het dikke groene boek waarin de chauffeur zo-even had gebladerd en dat nu tussen de handrem en de chauffeursstoel zat geklemd.

Geneeskundig woordenboek.

Dus geen sociologie-, maar een geneeskundestudent.

Vervolgens keek ze bevreemd op.

'Hé,' zei ze. 'U bent vergeten de meter aan te zetten.'

'Hè, wat? O... shit.'

De student gebruikte de stop voor een rood verkeerslicht om op zijn taximeter te kloppen. Blijkbaar was die kapot.

'Dat is al de derde keer...' foeterde hij.

Van achteren kwam een motor dichterbij.

Nele draaide zich opzij toen hij pal naast haar raam stopte. De chauffeur droeg een spiegelhelm, waardoor ze alleen zichzelf zag toen hij zich naar haar toe boog. Zijn motor pruttelde als een lava-meer.

Verward en angstig keek Nele weer naar voren.

‘Het is groen!’ zei ze met overslaande stem.

De student keek op van de meter en verontschuldigde zich.

Neles ogen dwaalden weer opzij.

De motorrijder wilde niet weggrijden. In plaats daarvan tikte hij bij wijze van groet tegen zijn helm, en Nele meende het duivelse lachje te zien dat die vent vast en zeker onder de helm had opgezet.

David, schoot het door haar heen.

‘De rit is voor mij.’

‘Hoe bedoelt u?’

De student knipoogde al schakelend naar haar in de achteruitkijkspiegel. ‘Jouw geluksdag. De meter is naar de knoppen. Je hoeft niets te betalen, Nele.’

Het laatste woord sneed door de lucht recht naar haar verstand.

‘Hoe...?’

Hoe kent hij mijn voornaam?

‘Wie bent u?’

Nele registreerde dat ze langzaam vooruitreden en vlak na het verkeerslicht rechts een oprit insloegen.

‘Waar zijn we hier?’

Ze zag een kapotgetrokken draadafrastering. Op de achtergrond staken twee gemetselde industrieschoorstenen als dode vingers de donkere lucht in.

De taxi hobbelde over de oneffenheden op de oprit van een lang geleden opgegeven fabrieksterrein.

Nele greep naar het portier. Ze rukte aan de handgreep.

‘Stopt u hier. Ik wil uitstappen.’

De chauffeur draaide zich om en staarde naar haar gezwollen borsten.

‘Maak je geen zorgen,’ bezwoer hij haar met een glimlach die misplaatst verlegen en onschuldig leek.

De vijf woorden die volgden, schokten Nele meer dan alles wat ze ooit in haar leven had gehoord: ‘Ik wil alleen je melk.’

Een inwendige vuist trok met alle geweld samen naar de gevoeligste plek van haar onderlichaam.

‘Aah!’ schreeuwde ze de student toe, die haar in de achteruitkijkspiegel aankeek, terwijl de koplampen langs een verroest richtingbord streken.

NAAR DE STALLEN, las Nele.

Daarna bereikte de wee zijn eerste hoogtepunt.

3

Mats

Buenos Aires 23.31 uur plaatselijke tijd

HET GAAT BEGINNEN!

Mats Krüger zette zijn attachékoffer in de gang en pakte zijn mobiele telefoon om het sms'je van zijn dochter nog eens te bekijken, alsof er in het bericht van drie woorden een geheime boodschap zat verstopt die hij bij eerste lezing niet had ontcijferd.

Hij depte met zijn zakdoek het zweet van zijn voorhoofd en verbaasde zich erover waarom het vanaf rij 14 niet doorliep. Ze hadden al een halfuur vertraging. Wit plafondlicht stroomde door de binnenruimte van het splinternieuwe, met lichtblauw gestoffeerde stoelen ingerichte vliegtuig, waarin het naar luchtverfrisser en tapijtreiniger rook. Met de lichte zoemtoon van de hulpturbine in zijn oor stond Mats met zijn rug naar de cockpit in de rechtersgang van het enorme toestel. Vierentwintig meter hoog, hoger dan een acht verdiepingen tellend kantoorgebouw – of 'vijf giraffen', zoals een krant ooit over de machine schreef.

De journalist met een voorliefde voor dierenvergelijkingen had uitgerekend dat het vliegtuig de lengte had van twee achter elkaar gelegde blauwe vinvissen.

HET GAAT BEGINNEN!

Het sms'je dat Mats vier minuten geleden bij het instappen ontving, had hem tegelijkertijd aangespoord en ingetoomd.

Hij verheugde zich erop binnenkort zijn eerste kleinkind te zien en misschien zelfs in zijn armen te mogen houden. Tegelijkertijd was hij bang in Neles ogen dezelfde kilte te lezen waarmee ze haar korte berichtjes formuleerde.

Alleen een oude dwaas koesterde de hoop dat ze hem zou vergeven. En Mats voelde zich weliswaar oud, maar hij was zeker geen dwaas. Hij wist wat hij kapot had gemaakt, destijds toen hij haar moeder in de steek liet, en hij wist nog steeds niet zeker waarom Nele hem gevraagd had naar Duitsland terug te komen voor de geboorte van haar eerste kind. Stak ze hem de hand toe voor een voorzichtig nieuw begin? Of om hem een draai om zijn oren te geven?

‘Hè, eindelijk,’ fluisterde een man met een rugzak voor hem, en inderdaad kwam de rij weer in beweging.

Hè, eindelijk?

Mats had liever nog een tijdje in de gang willen blijven staan zolang het gevaarte van 560 ton op de grond bleef. Vier jaar geleden was hij met een vrachtschip naar Argentinië geëmigreerd om zich in Buenos Aires als psychiater te vestigen. Hij leed aan vliegangst en had daar zelfs een cursus voor gevolgd, maar die had niet veel geholpen. Zinnen als ‘Accepteer uw angst en probeer er niet tegen te vechten’, of: ‘Probeer langer uit dan in te ademen’ had hij zelf al vaak bij zijn fobiepatiënten uitprobeerde, en hij wist ook dat het veel mensen hielp die adviezen op te volgen. Maar het veranderde er niets aan dat de mens er volgens hem niet voor gemaakt was om op tienduizend meter hoogte in een blikken buis met vleugels en overdruk door de troposfeer te worden geschoten. De homo erectus hoorde gewoon niet thuis in deze vijandige omgeving; met buitentemperaturen van min vijfenvijftig graden kon het kleinste foutje tot een ramp leiden.

Mats maakte zich daarbij minder zorgen om de technische aspecten dan om de voornaamste bron van fouten, die niet alleen in de lucht, maar ook op het land en het water voor de meeste

dodelijke slachtoffers zorgde: de mens. En die had op vrijwel geen enkel ander traject zoveel gelegenheid om zijn onvolmaaktheid te bewijzen als op de route die voor hem lag.

Mats had voor zijn eerste vlucht sinds meer dan twintig jaar niet alleen het grootste passagiersvliegtuig ter wereld uitgekozen, maar ook een van de langste non-stoptrajecten in de civiele luchtvaart. Voor de 11.900 kilometer van Buenos Aires naar Berlijn had de vliegende kolos iets meer dan dertien uur nodig. Het uur dat de 608 passagiers nodig hadden om in de tweedekker hun plaats te vinden niet meegerekend. Mats was veel liever weer met een schip gereisd; hij wist tenslotte al weken van Neles zwangerschap, maar in deze tijd van het jaar waren er geen passende trans-Atlantische verbindingen.

Het gaat beginnen!

Mats schuifelde met zijn attachékoffer langs een naar koffie ruikende kombuis, die zich ter hoogte van de middelste nooduitgangen recht boven de vleugels bevond, toen de woorden van een uitgeput klinkende vrouw hem weer tot staan brachten.

‘U begrijpt me niet!’

Sleutelwoorden voor een psychiater.

Mats zag links in de keuken een uit de kluiten gewassen steward wiens donkerblauwe uniform op maat gesneden leek. De man stond naast het koffiezetapparaat en sprak met een jonge, roodharige vrouw die een baby op de arm hield.

Buiten was het een droge achtentwintig graden, maar het blonde, met gel ingesmeerde haar van de steward zag eruit alsof hij net aan een stormachtige motregen was ontsnapt. Pas op het tweede gezicht zag je dat het hem enige tijd voor de spiegel moest hebben gekost om zijn kapsel zo kundig ongekappt te laten lijken.

‘Het spijt me echt.’

De steward speelde het wonderwel klaar om begripvol te knikken, maar tegelijk tersluiks op zijn kloeke horloge te gluren, terwijl de moeder behendig haar voor zich uit brabbellende baby op haar heup liet balanceren.

‘Bij de online boeking kreeg ik een familieplaats bevestigd,’ zei de vrouw afgemat. Ze keerde Mats haar rug toe, maar hij vermoedde, gezien haar trillende stem, dat ze op het punt stond in huilen uit te barsten.

‘Ik geloof dat die ouwe voor mij in slaap is gevallen,’ hoorde Mats een tiener achter zich mopperen. Hij was degene die de gang blokkeerde, maar zijn belangstelling voor het emotionele conflict in de boordkeuken was te groot, dus deed hij een stap opzij om zijn medereizigers voorbij te laten.

‘Jawel, ik begrijp u heel goed,’ probeerde de steward de moeder te kalmeren. Zijn lichaamshouding straalde ervaring en competentie uit, zijn stem ongeduld. ‘Maar ik kan er niets aan veranderen. We kregen in Chili helaas de verkeerde babywiegjes aangeleverd. Die passen niet in de beugels op de scheidingswand voor uw stoel.’

‘En nu moet ik dertien uur met mijn kind op schoot zitten?’

Ze wiegde met haar heupen om de hikkende baby rustig te houden. ‘Suza heeft last van buikkrampjes,’ legde ze uit. ‘Ik ben heel bang dat ze de hele nacht zal blijven huilen omdat ze niet kan liggen.’

Nog een begripvolle knik, nog een blik op het horloge. ‘Ik zou willen dat het anders was, maar ik kan u helaas niet helpen.’

‘Maar ik misschien,’ hoorde Mats zichzelf zeggen, en op hetzelfde moment baalde hij dat hij dat gedaan had.

Twee paar verbaasde ogen keken hem aan.

‘Pardon, wat zei u daar?’ vroeg de moeder, die zich naar Mats had omgedraaid.

Het licht in de boordkeuken, die voor zover Mats wist officieel *galley* werd genoemd, was fel en onvriendelijk. Het benadrukte elke oneffenheid en rimpel in het gezicht van de jonge vrouw. Haar ogen waren net zo rood als haar haar, en ze zag er net zo vermoeid uit als hij zich voelde. Ze droeg een onopvallende, bij haar zomersproeten passende lippenstift, en zowel haar sieraden als haar kleding wezen erop dat ze ondanks het hulpbehoevende mensje op haar arm niet

alleen als moeder, maar ook nog als vrouw wilde worden gezien.

‘U kunt mijn plaats nemen.’

De eerste Duitse woorden sinds heel lange tijd kwamen wat onwennig uit zijn mond, en hij had zichzelf nog niet gehoord, of Mats wilde dat ze in zijn keel waren blijven steken.

‘Uw plaats?’ vroeg de moeder.

Zijn geofende oog nam een minimale contractie van de *musculus orbicularis oculi* waar. Hoe afgemat de jonge vrouw ook was, de buitenste oogkringspier werkte onwillekeurig en gaf Mats een onmiskenbaar teken van welgemeende blijdschap door.

‘Ik kan u plaats 7A aanbieden,’ bevestigde Mats.

‘Dat is de businessclass,’ zei de steward verbluft. Op het glanzende zilverkleurige plaatje op zijn revers stond VALENTINO gedrukt, en Mats wist niet of dat de voor- of achternaam van de blonde schone jongeling was.

Waarschijnlijk vroeg die zich twee dingen tegelijk af: waarom stond deze man op zo’n lange vlucht vrijwillig zijn comfortabele slaapstoel aan een wildvreemde vrouw af? En wat had hij bij het boarden dan hier beneden bij de goedkoopste plaatsen te zoeken?

‘Ik ben bang dat er ook in de businessclass geen wiegjes voor uw baby zijn,’ bracht hij ertegen in.

‘Maar de plaatsen zijn zo breed dat Suza makkelijk naast haar kan liggen,’ onderbrak Mats hem, wijzend naar de baby. ‘Volgens de reclame kun je de stoel in een plat bed veranderen.’

‘En die zitplaats wilt u echt met mij ruilen?’ vroeg de moeder ongelovig.

Nee, dacht Mats, en hij vroeg zich nog eens af wat hem bezielde. Opwindning intensiveert de angst. Dat was raak geformuleerd. Hij had zich vast voorgenomen naar zijn plaats te gaan, het gelamineerde blad met de veiligheidsaanwijzingen uit zijn hoofd te leren, de afstanden tussen de stoel en de nooduitgangen te controleren, en nadat hij de demonstratie van het boordpersoneel bekeken had, met zijn autogene-trainingsoefeningen te beginnen. En nu week hij

al in de eerste minuten van het boarden van zijn kalmeringsplan af.

Wat een stompzinig contraproductief gedrag!

Daar kwam nog bij dat hij het helemaal niet kon verantwoorden om uitgerekend aan een moeder met kind plaats 7A af te staan.

Maar zo ging het vaak bij hem. In zijn werk met patiënten was hij de rust en bedachtzaamheid zelve. Maar in zijn privéleven moest hij vaak tegen de irritaties opboksen die zijn emotionele wisselvalligheid teweegbracht.

Maar omdat hij zijn impulsieve aanbod moeilijk kon intrekken, vroeg Mats alleen: ‘Wilt u de plaats hebben?’ Het gezicht van de moeder betrok, en deze keer hoefde je niet geoefend te zijn in het duiden van micro-expressies om de teleurstelling in haar ogen te lezen.

‘Kijk, meneer...?’

‘Krüger.’

‘Aangenaam kennis te maken, meneer Krüger. Mijn naam is Salina Piehl. Kijk, het probleem is niet alleen het ontbrekende babywiegje.’ Ze wees naar de wand die de boordkeuken van de passagierscabine scheidde en waarachter zich ergens ver achter in het vliegtuig haar plaats moest bevinden. ‘Ik zit ingeklemd in een licht aangeschoten groep luidruchtige mannen. Wilt u uzelf dat echt aandoen?’

Verdorie.

Als Salina er gewoon beleefd voor had bedankt, had hij misschien vriendelijk kunnen knikken, afscheid kunnen nemen en door kunnen lopen. Maar nu hij wist dat ze dubbele hulp nodig had, kon hij haar onmogelijk laten staan.

‘Zo genereus is mijn aanbod ook weer niet. Weet u, ik wil niet met u ruilen. Ik heb nog een andere plaats aan boord.’

‘Maar... hoezo?’ Ze keek hem met grote ogen aan.

‘Ik lijd aan grote vlieg angst. Als voorbereiding op deze vlucht heb ik alle beschikbare ongevallenstatistieken geanalyseerd. Daaruit komt naar voren dat er zitplaatsen zijn waar passagiers in geval

van een ramp een grotere overlevingskans hebben dan op andere plaatsen.’

De steward trok een wenkbrauw omhoog. ‘En?’

‘En die heb ik allemaal geboekt.’

‘Serieus?’ vroeg de moeder.

‘Tenminste, voor zover ik kon.’

‘O, bent ú dat,’ zei Valentino.

Het verbaasde Mats niet dat hij bij het boordpersoneel al bekend was. Zijn merkwaardige boekingsgedrag moest onder de crew al de ronde hebben gedaan.

‘Hoeveel plaatsen hebt u dan gereserveerd?’ wilde de moeder weten.

‘Vier. Behalve die in de businessclass, dus 7A, zijn dat 19F, 23D en 47E.’

De ogen van de moeder werden groot. ‘Vier?’ vroeg ze ongelovig.

Eigenlijk had hij zeven plekken willen reserveren, maar de andere waren al bezet geweest. En ook de reservering van de vrije plekken had Mats voor flinke problemen gesteld. Weliswaar had de vliegmaatschappij een online boekingsfunctie voor mensen met overgewicht die twee plaatsen nodig hadden, maar die lagen vanzelfsprekend naast elkaar en niet kriskras over het vliegtuig verspreid. Het had hem talrijke telefoontjes en e-mails gekost voor hij de maatschappij had kunnen uitleggen en voor de verantwoordelijke personen aannemelijk had kunnen maken dat hij geen gestoorde en geen terrorist was. Tot slot waren er nog problemen geweest met de limiet van zijn creditcard, want natuurlijk kostte zijn vliegangst hem een klein vermogen. Maar gelukkig verdiende hij niet slecht en leefde hij als single al jaren relatief sober.

‘Maar waarom? Ik bedoel, kon u niet voor één zitplaats kiezen?’ wilde de moeder van hem weten.

‘Ik ben van plan tijdens de vlucht van plaats te wisselen,’ legde Mats uit, om de verwarring compleet te maken. ‘De veiligheid van de zitplaatsen hangt er namelijk van af of we aan het starten of aan

het landen zijn en of we boven land of water vliegen.’

De jonge moeder greep zenuwachtig in haar haar. ‘En in welke fase van de vlucht wilt u uw businessclassplaats terug?’

‘Niet.’

Als hij zich voor haar had uitgetrokken en naakt was begonnen te dansen, had ze hem nauwelijks verwarder kunnen hebben aangestaard.

Mats zuchtte. Hij stond toch al als eigenaardig te boek, dus bleef hij bij de waarheid. ‘In 2013 lieten wetenschappers met opzet een passagiersvliegtuig vol elektronica aan de Amerikaanse grens met Mexico in de woestijn neerstorten. Een soort crashtest voor de civiele luchtvaart.’

‘En daar kwam uit dat plaats 7A de veiligste is?’ vroeg de moeder.

Valentino was blijkbaar met stomheid geslagen. Zijn mond zakte nog wat verder open toen Mats hun uitlegde: ‘De vormverandering van de crashtestdummy liet zien dat de eerste zeven rijen bij het neerstorten in de absoluut dodelijke zone liggen. Plaats 7A was zelfs de enige die uit de Boeing werd geslingerd.’

De baby gaf een droog hoestje; daarna begon ze zachtjes te jengelen, nog geen tel nadat Mats had besloten met: ‘7A is de gevaarlijkste plek in een vliegtuig. Ik heb hem alleen uit bijgeloof geboekt. Omdat ik per se wilde dat hij op deze vlucht vrij blijft.’